

Tahab ta funinga soovi vastu teha, ebi seda loguni tegemata jäita, jäab ta viivitades seisma, siis waatab ta minu pääl — ja sammub edasi."

Prints waatas talle otta, ja läts, et rättssepp lue tarvis wõits mõõtu wõtta. Palju töölisti, singsepad, rättssepad ja lübarsepad, oli terive öö ametis, ja teisel hommikul, kui tööt walmis oli ja lounatund lähenema hattas, läbis prints uuesti, mil teda neiudega tutwastataks.

"See on funinga aži," vastati talle, "meie ei tea sellest midagi."

"Kuninglis Kõrgus," sõnas mõõgamees ja summardas alandilisult, "olge nii lahse ja fatsu ge selle mõõgi terawust!" Selle juures liskus ta ühe juukselarva oma päält ja laäris seda mõõgatera pääl langeda, kus ta kõhe fatsu sai lõigatud. Prints nägi seda ja põõras end ümber.

Nüüd tulivad ametnikud, kes teda palee suurde saali pidiwad saatma, kus laulatus olema pidi. Kuningas istus ilus ja ublusel trooni pääl, tema ümber kõged auusandjad, ametnikud ja sõjamehed; tema ette jäi prints seisma, summardas ja sõnas:

"Majesteet, enne kui . . ." Aga juba oli üks teener ta juurde astunud ja sidus piia sidirätisuga ta suu linni, nii et ta enam edasi rääkida ei saanud; siis sidus teener rätiku ta tema filmade ümber, nii et ta enam midagi näha ei saanud, ainult suulmise ja hingamise tarvis jäeti augud; selle järelle sidus teener rätiku otsad lõwasti linni ja läts siis eemale.

Käbiku töös prints läe üles, et sidisidet filmade ja pääl ümbert ära lõsluda, sääsi fuulis ta oma förval mõõgamebe häält, kes joostas: "Ma olen siin, kõrgus!" ja wârisedes lastis ta läe jäalle förvale langeda . . .

Nüüd fuulis ta preestri häält ja oma förval sidurite sõrget kahinat — laulatus algas. Preester ündus, et ta oma förval seisvale neiule lätt andsu, ja õnne, wârin läts ta lehast läbi, kui õrna, pisikes, pehmest lähest oma pihus tundis. Siis läbis preester maa kombe järele esiti neiul lähest, las ta printsi oma mehes loomivat, mille järele kõige muusikaliseim, kõige fölawam ja armjam hääl, mida prints ial fuulnud, tasalesti „jah” ütles.

Nüüd woolas printsile kõik meri südameesse, see hääl ja puudutamine jooivastas teda, päälle selle seisiks mõõgamees tema förval, ja nii ütles ta siis kindlasti „jah".

Preester tunnisitas selle järele nad mehes ja naisest.

Printsi förvalt kostis tasane kahin, ta liskus sideme filmade eest ja põõras end ümber, et oma abikaasat wadata. Tema kõige suuremal isestusel ei näinud ta oga sedagi — ta seisik ütspäini. Õnestades ja tummalt wahitis ta tühji õhu sisje.

"Kus mu abikaasa on?" hüüdis ta wiimais.

"Ta on siin," vastas funingas ja saatiks printsit ühe usje juurde, mille eest filmapilli eesriie ära tõnnati.

Nad astusid ühte piisa tappa, mille wästuseina ääres nelikümnevõrd noort neiud toredates kleitides seisivad, lõil ühesugused ilusad ja armsad.

"Siin," sõnas funingas neiude rea päälse näidates, "siin nende neiude lessel on sinu abikaasa; astu lähemale ja too ta teiste seast wâlja. Aga häda sulle, kui sa mõne wõtad, kes mitte sinu oma ei ole — siis pead kõhe surma surema! Nüüd ära wiivita, mine ja too oma abikaasa wâlja!" Nagu unenäos sammus prints pikkamist neiude rea eest mõöda, siis aegimõõda jäälle tagasi. Ühegi juures